

LO CAMP DE TARRAGONA

PERIÒDICH CATALANISTA

Any 8.—Núm. 337.—Dissapte 26 de Janer de 1907

PORTAVEU DE LA ASSOCIACIÓ CATALANISTA Y DEL CENTRE NACIONALISTA CATALÀ

En Maura al poder

Ha caigut lo partit lliberal fet bossins y en lo major vilipendi. Parlamentariament no podia continuar ab dignitat. La base de la seva existencia, la majoria, estava absolutament corcada, havent perdut ja la forsa necessaria. Cap dels seus prohoms tenia prou prestigi dintre de les Corts pera constituir un ministeri parlamentari. Quin acort pendre devant d'aquest estat de descomposició? Donar lo Decret pera disoldre les Corts a un personatge lliberal? A n'ací? Quin d'ells representa ben bé'l criteri del partit? Ahont está realment aquest criteri?

De totes aquestes preguntes que imposa l'actualitat política, se'n dedueix lògicament la conseqüència de que'l partit lliberal havia fatalment d'estimbarse, cayent trocejat pera molt de temps, deshonrat y sense un ideal reconstructor.

Perquè hi há que advertir que'ls lliberals moren ministerialment ferits per un arma que ells mateixos varen inventar artificialment. Y es que la seva colectivitat no'n té cap d'aspiració, ha perdut tota mena de sentimentalisme; y es clar que quant la multitud no està dominada per l'esperit, allavors se desborden despòticament les passions, los egoismes, les concupiscencies. Qualqu pretengué insuflar al partit una idea, d'aquelles que a Espanya sempre han produït excitacions, escàndols, vessament de sanch; y aquesta finalitat va ésser tan mal triada, tan exòtica, tan excepcional, que la mateixa colectivitat que l'havia de defensar, de votar, en sa majoria, l'ha rebutjada clarament, terminantment. Disgregats los seus components, sense que un altre vincle inmaterial los ajuntés, ha tornat a sorgir lo personalisme, que destrueix sempre'ls organismes débils, sense consciencia ni sentimentalitat. Y quan succeeixen aquests fets, la descomposició s'apodera del còs inanimat y la fetor demana, imposa'l carnatge.

Han pujat los conservadors. En Maura es al poder. Un nou ideal illumina al país? Quin és? Ahont está?

Nosaltres no'l sabèm veure. Y no'l veiem perquè positivament no hi es; en Maura no l'ha dit; lo partit conservador no l'ha predicat. La conservació de l'orde? Volem dir que ab l'orde tot sol se pot governar un país? L'orde no es més que un medi, no es un fi. Ab l'ordre's pot viure, que es treball, que es benestar, que es avens, que es civilitat; però dins l'orde també's pot morir, que es l'aniquilació, lo no-res. L'orde es una condició indispensable de progrés; però no es lo progrés; es una aspiració de tot bon governant, però no es lo Govern. Tot poble hi ha de viure dins l'orde, però no pot viure solament de l'orde.

Per altra banda, lo partit conservador tindrà de comensar la seva tasca retirant de sa ruta gubernativa dos projectes de ley: lo de consums y l'Associacions. Y si bé es veritat que parlamentariament ja n'están de retirats, los d'abaix no ho saben, y sols veuran lo fet de que ab la vinda d'en Maura no's torna a parlar ni de supressió de consums ni de l'arreglo de associacions. Y allavors, empesos pels mateixos capdills lliberals que ara no han sabut resoldre aqueixos conflictes, los d'abaix, los exaltats, los qui volen de totes maneres l'escàndol, lo motí, la revolta, romprán furiosament aqueixa campana de vidre hont se guarda l'orde, y s'haurá acabada la missió del senyor Maura.

Ja ho sabèm que'l programa de tot nuci conservador es tan extens, abundant y pletrich de vida com lo de qualsevol altre grupu. Indubtable. La seva tasca no es únicament la de conservar y afermar los avensos dels altres. També pot y deu donar solucions, propagar criteris y realisar

aspiracions. Naturalment. Però, ahont són los ideals del partit conservador? Respetar lo existent, no basta; posar orde y concert dins de l'Administració, es virtut y d'aler de tot bon govern; administrar bé, passar honorablement, es ben poca cosa; donar esplendor a la Monarquia, donarli forsa y rellu, es una aspiració de partit, y'ls partits pujan al poder tenint en compte l'existencia del país més que la d'una forma de govern. Ahont són, seriosament y concretament, les idees realisables del partit que avuy comensa a dirigir la política espanyola?

En suma: Ahont es la política espanyola? Quina es la seva orientació?

Mirèu bé per tot, catalans, amichs y enemichs; mirèu bé per tot. Nosaltres fa estona que mirèm; hi estèm acostumats. Y es precis dirho ab veritable orgull: nosaltres no veiem més que l'ideal de l'Autonomia, no veiem més que l'aspiració de la Solidaritat Catalana. Veusaquí lo únich real, lo fet positiu, la concepció vigorosa d'un pervenir de grandesa, que hi ha dintre Espanya y pera la vida noble y superba d'Espanya. Tot lo que no sia reconstitució dels elements integrants de l'actual Estat espanyol, tot lo que no signifiqui reconeixement de les personalitats orgàniques que bateguen dintre del continent hispà, es perdre'l temps, persistir en la ruina, preferir la mort a la nostra vida.

Perquè tots ho veuem, amichs. Diguin lo que vulguin, y succeeixi lo que sia, lo cert y evident es que sols a Catalunya hi ha un pensament y una orientació; sols a casa nostra tenim, y manejem ja, un medi poderosissim pera viure, treballar y avensar cap a un ideal superior. Sabèm quin es lo nostre desitj; hem trobat lo medi de conseguirho; y per què hem d'intranquillar-nos y pensar en los vicisituds d'un règim decadent y débil?

Que caiguin los lliberals, que puji en Maura, no'ns ha de pertorbar. Avuy la forsa catalana es la Solidaritat. Ajuntèmonos encara més estretament. La vida de Espanya es l'Autonomia, prediquèmla més àrdidament.

TEXTES VELLS

Lo desgraciat article de *La Tralla*, al-sant una protesta unànim ha deixat vestir ab pell d'ovella a molts llops. Alguns dels que ara en castella protesten, en castella mateix han insultat les honrades, les nobles dones de Catalunya.

Y com que afortunadament lo escrit, escrit queda, es interessant que reproduïm uns fragments de l'article que publicava *La Patria*, periòdich de Barcelona del dimecres 10 d'abril de 1901, baix lo títol de «Las mujeres catalanas».

Aquell article ho es un insult, una injuria a Catalunya, que en aquell periòdich les injurioses a tot lo nostre hi sovintejaven, comprement desde l'honradesa de nostres mares al retall sagrat de nostra bandera. Més a cap català, encara que la vergonya li encengués la cara, va ocórrerseli assaltar la casa del *Capitán Verdades* ni cremar los papers de la seva redacció. Ha calgut que rodessin los temps pera baixar dintre Catalunya a certs africanismes.

Heusaquí alguns bossins d'aquella mala obra:

«Resultado de la similitud de medio ambiente coinciden las mujeres de esta región en muchísimos extremos, llegando a la formación de un tipo regional común a todas las ciudades, villas y aldeas de esta Cataluña de mis pecados; tipo que, como podrá apreciar el benévolo lector, tiene dos dedos más de malo que de bueno, pese a lo dicho por el poeta:

«la peor de las mujeres de la tierra catalana, tiene la cara de rosas y de querubín el alma.»

Discrepa el resultado de mis cavilaciones pseudo-críticas del ensueño del poeta y lo siento, porque siempre es de sentir opinar al revés de los demás, aunque estos demás sean poetas.

Es, a mi juicio la mujer catalana: casta... a ratos, calculadora siempre, orgullosa en todo instante y descortés en todas partes. Puede afirmarse, que está su temperamento formado por religiosas rutinas, por la esencia de las cuatro tablas de aritmética, por el *summum* de la petulancia y el *non plus* de la rudeza. Si ama, si es que alguna vez pueden sus sentimientos apartar sus ojos de los talegos de oro, no es su moralidad castillo roquero de inaccesible asalto, antes por el contrario, es fortaleza de naipes que al más leve empuje se derrumba; si se le ama, si alguna vez halla un hombre que desliza en sus oídos palabras de apasionada ternura, jamás contesta si antes de la réplica no conoce, no las condiciones morales del enamorado, sino los bienes y haciendas de que dispone; si se casa, si alguna vez logra ese *señora doña* maldecido por Heine, entonces se pasa la vida sumando céntimos, restando placeres, multiplicando las maneras de hacerse un bolsón independiente del de su esposo y dividiendo los bolsillos de este por el eje; si tiene amigas, si alcanza a rendir tributo a ese santísimo afecto denominado amistad, todos sus afanes se reducen a empuñecerlas, a colocarlas, siempre que esté al alcance de su mano, en las más desairadas situaciones; y finalmente, cuando merced a las circunstancias que la rodearon desde la cuna, viene obligada a vivir en esa dulce frivolidad continua llamada mundo elegante, pronto se hace de notar con sus desplantes rudos, con sus frases secas y desabridas, con su falta de amabilidad absoluta...

Ni la que nació en las costas, ni la hija robusta del campo, se apartan de ese tipo común a las cuatro provincias catalanas. Habrá excepciones, que si las hay, más desgraciado el país que ha de mostrar sus virtudes excepcionales!

Acaba l'article parlant de la dona de Roses y estampa com a nota final aquesta canallada:

«Tiene un defecto enorme, muy enorme para vivir en nuestros tiempos: demasiado corazón.»

Que es como si dijéramos: ¡mala catalana!»

Això ho deya'l diari d'aquell Lerroux de menor quantia que van enviarnos de Madrid després del desastre colonial, pera pertorbar l'obra de la nostra renaixença catalana. Y cap de tots aquests que protestaren assaltant *La Tralla*, tingué una sola paraula de protesta.

Y es que en la seva protesta d'ara no hi ha aquella honrada indignació, aquell sentiment de noblesa innata que fa protestar de les injurioses als demés com de les propies. Ells no's senten ofesos en la llur dignitat quan un dels seus comet una injusticia y una infamia; ells, diferents de nosaltres en això com en tantes altres coses, no senten com a propria l'injúria sortida de llur camp. Per això no protestaren quan *La Patria* insultà brutalment les dones catalanes. Lo diari era castellà, lo seu director era castellà. Y'ls que avay tant han cridat, callaren com un mort. Com hem de creure desinteressada la llur protesta d'ara? En lo fons d'aquesta no hi ha més que l'odi que tenen a tot nostre, no hi ha més que'l desitj de ferse una arma de l'etzequellada d'un periòdich català.

Si fos de bona lley l'indignació que

diuen sentir, de la mateixa manera l'haurien sentida quan se publicaren les ratlles que més amunt hem copiat. Los que callaren quan aquell insult, los que permetteren que un dels seus comensés insultant en aquella forma, no poden indignarse tant de cap insult.

TAMBÉ'N PROTESTEM

Ja s'ha vist ab quina unanimitat, poques vegades aconseguida aquí y may en altres terres d'Espanya, Catalunya ha protestat noblement, formalment, de la bestiesa escrita en un setmanari català. La condemna ha sigut tan enèrgica y ràpida que a ningú ha cabut lo més mínim dubte de la sinceritat y de l'unanimitat del dolor sofert pels bons catalans. Per aquest motiu, la bullanga, iniciada pels lerrouxistes, no va poder persistir com era'l seu més viu anhel; l'escàndol no trobà ambient, y'ls quatre malvats de sempre hagueren d'aplegar veles, perquè realment tothom compreguè que'l fet quedava reduït a una lleugeresa individual. Catalunya res tenia que veure en l'infamia d'un sol malpensat.

No obstant, no es cert que la mateixa sinceritat que ha brillat entre'ls protestants hagi retrunyit dintre la colectivitat que aquí representa a la colonia castellana. Semblava que, en efecte, los que per relació de naixement y de llenguatge se creyen més solidaris ab les víctimes, havien rebut ab veritable satisfacció y ab fondo orgull de rassa la declaració d'alt respecte y de carinyosa simpatía de tota Barcelona, que parlà clarament y honradament. La falta rebutjada, heròicament rebutjada, esborra tota culpa. Ahont no hi ha intenció, no hi pot haver delice.

Mes los castellans del *Casino Castellano* no ho entenen pas així. L'odi a Catalunya no'l poden amagar. Encara que sia descobrint l'insult dirigit a les seves dones, sempre dolorós pera qui'l reb fins y tot immerescut, ells volen trèure oficialment de Catalunya, l'ensar-lo per tot Espanya, presentar a tot lo món la seva cara enfangada, si aixis los catalans ne sofreixen en llur bon nom.

Escoltèu los acorts presos per la Junta Directiva del *Casino Castellano*:

- 1.º Protestar enérgicamente de los insultos contenidos en el referido artículo y hacer extensiva esta protesta ante todas las autoridades, centros y entidades, oficiales y no oficiales, españolas.
- 2.º Llamar la atención de los Poderes públicos para que dicten medidas conducentes a fin de que no se repitan ni queden impunes tamaños insultos, que conspiran contra la integridad de la patria.
- 3.º Acompañar a la protesta que se dirija a aquellas autoridades, centros y entidades, copia del artículo que motiva dicha protesta, la que se repartirá profusamente para que llegue a conocimiento de España entera.

A qualsevol persona seria y que estima per sobre de tot la veritat, se li hauria ocorregut, fins per la seva propia dignitat reparada y'l seu amor propi triomfant, afegir a la propagació de l'insult, l'immediata y completa satisfacció de tota una ciutat, que ha castigat durament l'obra d'un sol individu. Si, que se li hauria ocorregut a tota persona sincerament adolorida y d'ànima que no cova odís. No pas als senyors del *Casino Castellano* que evidentment odien la nostra terra y la volen presentar a les altres terres espanyoles en situació antipática, innoble y baixa.

Donchs bé; nosaltres ne protestèm de l'actitut deslleal d'aquells senyors que no diuen tota la veritat y que no la diuen perquè, de dir-la, tots los homes de seny y de criteri imparcial haurien de creure esborrat y ab excés esborrat l'imbècil acudit d'un català que ha quedat ben tot sol, y que per haverhi quedat, ses paraules no tenen cap importancia, y en aquest cas la protesta dels castellans es inútil y la seva

resolució absolutament ridícula.

Mes que ridícula, a nosaltres nos sembla insultant pera Catalunya y faltada de seny tractantse de gentes que pensen permèixer en les poblacions d'aquells a qui pretenen ara molestar indecorosament. ¿De això'n diuen noblesa castellana? ¿Aquesta es l'actitut serena que escau als qui se lamenten constantment de l'inquietut catalana y censuren ab duresa'l procedir català?

Nosaltres no sabem qui són los que constitueixen la Junta Directiva del *Casino Castellano*, ni ganes de conèixer-los, després d'enterats dels seus deslleals acorts; però estem ben segurs de que són persones que ni estimen sincerament la seva patria ni la nostra; que si estimessin la seva ab amor intens de bon fill y no ab amor propi egoista, y respectessin la nostra ab honradesa franca, ni s'escarrassarien divulgant los insults tontament llençats a lo seu, ni callarien la satisfactoria reparació rebuda dels catalans.

Y ara que fassin lo que vulguin los senyors del *Casino Castellano*. Catalunya està satisfeta de la seva noble, varonil actitut. Catalunya sabrà que hi ha una col·lectivitat castellana que, faltant per un igual al país que representa y al país en que s'hostatja, està disposada a fer propaganda contra la nostra terra.

Lo que fa un individu no té cap transcendència. Lo que fa una col·lectivitat, ne pot tenir molta.

Esperem la protesta dels castellans, compromesos en lo seu bon nom per l'odiosa etzegallada del *Centro Castellano* de Barcelona.

EMPORI

REVISTA CATALANA MENSUAL

Ab aquest nom s'es anunciada una revista que dintre poch comensarà a publicar-se a grans fascicles de 58 pàgines, *impreses ab tota cura y mirament*, y quins gravats seran esplèndids y tirats en fulls especials de paper satinat y elegants cobertes:

Segons se desprèn de l'anunci, no será aquesta revista de les que, com tantes d'altres, surten escrites a colp calent y sense aquèlla consistència dels treballs meditats y seriosos.

En les planes d'*Empori* hi afluirán treballs de *totes les amors intel·lectuals y totes les varies disciplines*, essent la magna Revista monogràfica que mancava a Catalunya, y com un *eyna poderosa de la nostra vigorisació mental*, y la *revelació al públich selecte dels paisos de lo més granat del nostre ressorgiment*.

La missió d'*Empori* es una missió digna, d'alta volada y de pregona significació.

Posada en mans d'un Comité directiu, que's tota una garantia, va destinada a fer gran honor a nostra patria.

Jutgi sinó'l mateix lector de lo que será *Empori* pels treballs que hi ha en cartera:

Los últims barrochs, per En Raymond Caselles.

La Pubilla, per En F. Puig y Samper.

Les gerarquies musicals, per En Jaume Pahissa.

La host vehinal de la ciutat de Barcelona, per En Ferrán de Sagarra.

Traduccions d'Horaci, per En Gabriel Alomar.

La construcció en fusta y la volta a l'arquitectura romànica catalana, per En J. Puig y Cadafalch.

Noces d'Or, per En J. Massó y Torrents.

Un metge català il·lustre del segle XV, per En L. Soler y March.

Los Castells de la Plana de Vich, per En Joseph M. Pericas.

Los educadors de la gent catalana. I. Oli-va, per En Joseph Pijoán.

En P. d'Alcántara Peña, per En Joan Alcover.

Radicals y oportunistes, per En F. Cambó.

De Boscó a Cabanyes, per En M. S. Oliver.

La Beatriu dantesca, per En Manuel de Montoliu.

Los infants abandonats y la delinqüència, per En Ramón Albó y Martí.

La IV Sinfonia de Bruckner, per En C. Taltavull.

La guerra dels Segadors, per En Ll. Soler.

Lo concepte de patria en los escriptors grechs y llatins, per En E. Prat de la Ribera.

Medis econòmichs ab que's feyan les obres al segle XI, per En Joseph Goday.

D'estètica, per En Joaquín Ruyra.

Lo catalani-me d'en Ramón Montaner, per Wifred Coroleu.

La Bellesa en la Mística de Sant Joan de

la Creu, per En Joseph Garner.

Lo Consolat de Mar, per En J. Bertrán y Musitu.

l'òdica d'Aristòtil, traduïda y comentada pel P. I. Casanoves, S. J.

Los Cloquers de Catalunya, per E. Lafevre Pontalis.

Los bons temps de Carles V y'ls joyellers de Barcelona, per En Ll. Domènech y Montaner.

Alguns documents sobre la Crònica del Rey Jaume, per En A. Rubió y Lluch.

Lo drama musical de Mozart, per En Joan Maragall.

Empori costará 24 pessetes l'any y 2 pessetes cada número solt.

VIA-CRUCIS

Al company en lletres y ver amich en
A. Ribas Slogostera.

L'Adolf y en Llorens eren dos bons amiehs, mellor dit, dos germans a judicar per l'afecte fraternal que's professaven.

En lo petit llogaret d'hont eren nats abdos s'aburrien sobiranament; los seus temperaments afanyosos de conquerir gloria en los nobles ideals que com escriptor l'un y pintor l'altre conreaven, no encaixaven certament ni's podien dilatar en lo reduït cercle del nadiu llogaret. Aixís ho compregueren y després de madurar ben bé la cosa, varen concertar, curulls d'entusiasme y d'ilusió, en deixar lo llogaret y anàrsen a ciutat ahont, sens dupte, la gloria y un nom los faria felissos y envejats.

La decisió dels jovincels va causar gròs trágul en les respectives families, quines, després de molts prechs, varen tranzigir en la marxa dels joves que confiant en llur talent y escudats per la fè de l'esperansa anaven a la conquesta de la terra de promissió tan desitjada.

La serra, adormida baix lo sol del mitj día, quins raigs estabellaven la seca terra obrint gorjes famolenques d'aigua, va interrompre'l solemniat silenci al sonor dringar de cascabells, y la tartana que conduïa a l'Adolf y al Llorens voltada d'un núvol de pols, se va perdre per la polvosa carretera deixant lo llogaret enrera, molt enrera... y creuant camí enllà d'enllà...

Al tombar un turó s'esfumà'l blanch llogaret de la vista dels dos amichs, estacantse al lluny, reflectada pels raigs del sol, l'esbelta torra del campanar, en quina ombra varen passar la ditxosa infantesa.

Ja estant a ciutat, la Meca de l'art ab ambient propi per desenrotllar les seves aficions, y empetitits com un àtom, comensen a preparar-se per la titànica lluita com dos braus helens.

Serenats de la primera impressió y amotllats als usos y costums de la vida urbana, comensen a creuar lo llar calvari de la vida, lo via-crucis quina fita llunya ovi-ran. Inaccessibile y plè d'escardots n'està escatífat lo camí que petjan, mes per xò no desmaïen sos entusiasmes, avans al contrari, y redressats, curulls d'esperit, emprenen llur romiatge.

La Gloria, per ésser estimada y duradera, s'ha de perseguir ab grans sacrificis, aqueix es son axioma y prossegueixen ab joia sa carrera. En Llorens, lo pintor, fou la primera víctima. Vegé les obres dels clàssichs y considerantse impotent, decaigut son ànim, parlá aixís ab llur company:

—Adolf: Estich decidit a tornar al poble.

La soptada revelació deixá aclaparat a l'Adolf, qui mormorà:

—Al poble! Vols tornárten al poble?

—Sí, amich meu, estich convensut de que no faré res profitós, y si fes quelcom sería un vil imitador d'aqueixos genis. Me falta estil y abans d'exposarme a un ridícol, he pensat no comensar. No serveixo, Adolf, no serveixo!

—Tan prompte't dones per fracassar?

—No, que no ho soch pas un fracassat! Per no serho es perquè vull marxar!

—Allá tu, donchs. Creu que sento la separació.

—Vina ab mi, Adolf, anèmsen, creume.

—May!

—Algún día ho plorarás.

—No m'importa!

Los dos amichs se despediren; en Llorens torná al poble y l'Adolf, ferm ab sa afició, s'quedá a ciutat.

Han passat anys; en Llorens allá en lo blanch llogaret fa vida patriarcal. Aquella cinquantena de casetes uniformes y rònegues semblan un remat de xais esporuguits, lo campanar patinat pel temps, es lo pastor que les guarda, y en aqueixa moderna Arcadia hi regna la vera felicitat.

Curat de ses ilusions y idealismes en Llorens, pràctic de la vida, s'ha enmaridat; ab amor conreua les seves terres y es pare de dos fills, noia y noi, xamosos com flors de Primavera. Los pinzells y pots de pintura, oblidats, polsosos y plens de terenyines, están arresserats en un recó d'armari; un jorn, lo noiet ho agafá ab infantil alegría, com un nou juguèt y's posá a pintar ninots en les blanques parets, ninots sense expressió y forma. A l'adonàrsen en Llorens somrigué ab tristesa y prenèntlohi'l renyá. L'ingenuitat del noiet tancava per ell amarchs recorts y revivia coses somertes.

Lo noi no'ls va trobar més.

En les hores de calma'l recort de l'Adolf lo tenia pensatiu. Desde la seva marxa de ciutat, un sol cop l'havia vist, y fou un estiu en que va anar al poble per assistir a la mort de llurs pares.

Talment no era'l mateix; l'Adolf d'algún día en quedava tan sols un indefinible recort. Entre tant, aquest allá a ciutat havia conseguit obrirse camí, si vé a pas de formiga.

Lo seu nom se comensava a coneixer, se'l mimava, y un cercle d'admiradors lo proclamava geni, *super home*.

La fita de ses ambicions s'apropava. Aixís fou.

L'estrena d'aquell drama, símbol d'un avenir de pau y germanor, lo va colocar al cim. La Gloria tan desitjada fou seva. Una multitud immensa, congestionada per l'entusiasme, mellor dit, aclaparada per tanta bellesa'l cridá a les taules y una ovació immensa, un espetech d'aplaudiments com si les mans se trenquessin ressona en lo temple ahont se congria l'art y l'estètica.

L'Adolf, tremolant d'emoció, acullí'ls aplaudiments ab plor als ulls y quan deixá'l teatre per cercar sa llar, la multitud lo seguí frenètica. L'obligaren a sortir al balcó y altre nova ovació va interrompre la magestuosa calma de la nit. Desapareguts que foren los últims admiradors y reaccionat després de la febre de l'èxit, tremolant de fret ab tot y fer calor, entrá en sa cambra; sa vista tèrbola mirá per tots indrets y al veures isolat, sense uns brassos aimants que l'estrenyessin, envellit y perduda sa juvenesa, llágrimes brunzentes lliscaren de sos ulls sense brill. La Gloria era seva, ben seva, sí, mes quan cara li costava! Y en son pensament va apareixer en Llorens y l'envejá y ab gust hauria canviat la seva gloria per la gloria de besar los llabis rosats d'uns fillets xamosos com flors de Primavera!

R. HOMEDES MUNDO.

Tarragona, Janer 1907.

FLOR REDRESSADA

Lo Ter s'escorria calmosament mormolant un cant totjust perceptible, retratant en la blavor transparent de ses aigues les nervudes y encarcades xemeneies de les fàbriques. Semblava que's planyia de tenir per guardians aquelles desvergonyides figures de testa enmascarada; sa trista cansó era sens dupte un plany d'anyoransa, recordant les alegres pollancredes que un jorn s'enmirallaren com ànimes enamorades en ses aigues joganeres; aquells eren sos veraders germans; aquells entenián ses cansóns y's gronvavan ab lo ventitjol pera que al remoure ses branques poguessen confegir los seus càntichs ab los del riu incessants y armoniosos. Ells florían quan los omplia de sava ses assedegades venes y en la tardor quan les violentes rufagades los despullavan de son ropatje, les fulles seques y enrogides que queyan dels branquillons totes paravan en son llit y les bressolava dolsament la agonia fins que ja mortes y fredes les sepultava en la mar; y s'estimavan tant, que quan la dalla assessina feu rodar per terra aquells arbres tan bons amichs, lo riu s'enrabiá y sa mandrosa corrent se convertí en bullidora y escumejanta onada; y sortintse de son llit y invadint les riberes, buscá sos cossos frets que jeyan escuarterats sobre la margenada y'ls arrossegá avall, volentlos enterrar en la mateixa fossa ahont sepultava cada any les seves fulles.

Més, com sempre, l'home vencé a la Naturalesa y aquella follia fou venjada terriblement; avuy lo riu plora perquè ses aigues són emprensades y aquella llibertat que abans gosava s'ha canviat en vergonyós esclavatje; l'home disposa d'ell com mellor li plau. Aquí detura sa corrent y la acorrala per medi d'una esquifida paret; més enllá li trenca'l camí y'l fá passar per viarany desconeputs, acabant per ferli donar voltes a una descomunal turbina;

ses cansóns que abans eran reines dels espais són avuy ofegades per nna remor sorda, y fins la terra que abans besava amorosament trobant a enJornmiscada y percibint son punteig de verge, la troba avuy somoguda y esverada, removentse tots per un tremolor incessant que li produeixen ab son seguit moviment les formidables maquinaries que la sotraquejan y'ls fums pestilents que la prostiteixen.

Per això enloch de cantar, plora al recordar lo hermoses y atractivoles que eran abans ses gemades riberes; y en les nits silencioses exhala un suspir tristíssim que recull la lluna quan ab son bès de mortia escampa sa feble llum sobre ses aigues pronereres; y les riberes esfereïdes que anyoran ses cansóns, en vá volen nodrir les violetes que brotan en sos coixins d'hervesina; l'aire empestat que respiran que ofega totes les vides, acaba prompte ab la seva tan dèbil y malaltissa, y aixís lo riu solitari plorant va fent sa via, sens trobar en lo camí que li marcan la flaire d'una viola o'l cant d'algún aucell.

Era una d'aqueixes nits quietes y reposades que semblan lo desmay d'una verge glatint frisoza per ubriagarse sota l'amorós esguart d'un apassionat aimador; l'airet joliu removia manyagoyament l'herba florida com si busqués un amagatali ahont condormirse sense ser vist de la lluna que ab sa claror esmortuida projectava en aquelles riberes ombres fantástiques y esglayadores. Entre la foscor resplandían ab ses brillantors los llums elèctrichs que llumenavan l'interior de les fàbriques, ahont centenars d'obers treballaven adalerats per guanyar lo mesquí jornal que en la vinenta matinada's convertiria en pápera llurs families; les llargues xemeneies llensavan glopades de fum que formaven una negrosa boira, enfosquint lo brill de les estrelles, y'l soroll impertorbable de les màquines donava un aspecte molt trist al quadro que algún temps devia ésser encisador y que va desvirtuar una invasió de la ratxa del progrés, enrunant los monuments de la Naturalesa pera aixecar presiris y focos de corrupció, ahont s'han fós ab la fetor d'aquell pudr-mener la dignitat y la llibertat de l'home.

Lo cant rondinaire dels grills, lo brunzidor de les cigales y'l xerrroiteig de l'aigua al vessarse de les rescloses eren l'únich cant que entonava la Natura en aquell tròs de plana y arribava a l'orella d'una dòna que caminava rezelosa a l'ombra de l'última salzerada que quedava vora'l riu, com una sentència inexorable, com una profecia infalible de que seria castigat lo crim que anava a cometre privant de la vida a un infant, flor tendroya nascuda en un bassal de llot y que ab sa naixensa comprometia l'honra d'una donzella enganyada per los traïdors afalachs d'un amor que li oferí un fals enamorat.

Y aquella dòna infelissa, cegada per una dignitat que no comprenia, no arribava a capir que valia més la vida d'aquell ser que l'honra postissa de sa filla davant d'una societat embrutida; y havia arrenecat dels brassos de la malalta mare aquell tendre fillet y anava a escanyarlo pera després llensarlo a les aigues del riu que se l'endurien avall, y al despertar-se'l nou día la mar l'hauria engolit ja en sa sedejant escuma y l'hauria sepultat al fons de ses entranyes.

Y lliscava com un espectre per sobre l'herba, girant sovint sa vista enrera, creguda sempre de que algú la perseguia; y cada vegada que sos ulls se topaven ab les clarors espurnejants que eixían de les finestres de les fàbriques li semblava veure uns altres ulls que la vigilaven pera després descobrirla; les antipàtiques xemeneies semblaven estirar ses amenassants urpes per barrarí'l pas o aixafarla tan prompte cometés lo crim; y'ls arbres, que estenién somniosament ses ombres, semblaven amagar en aquelles foscores un misteri terrible que's despertaria quan lo mendonés la darrera estremitut... Y tot l'atemoritzava, fins la seva ombra mateixa, y se li cegaven les comes, com si una forsa invisible li privés los passos, y li sotregava'l cor ab fortes batzegades cada vegada que'l vent removia l'espès fullam, que a n'ella se li figurava la justícia que s'adlantava frisoza pera cumplir la condemna del crim que anava a perpetrarse.

Per fi, ab pas insegur y tremolant tot lo seu còs, va arribar a un lloch lluny y amagat, ahont lo baf humà no corrompia l'aire y no s'oviraven viles ni fàbriques, ni xemeneies. Y va saltar lo marge, se'n sobri'ls palets y'l pedruscall de vora'l riu. La lluna marcava la seva ombra sobre aquella terra crua y improducible, ingrat com lo seu cor; la remorosa corrent també resplandia a sa claror, y una quietut solemne era solzament torbada de tan-

en tant per lo cant destrempat d'unes granes notes que allà aprop rondinaven com si somniessen mitj endormiscades. La salzedada ombrejava tot una banda de riu, mentres que a l'altra s'ovirava una llargaria inmensa de plana que moria als peus d'unes montanyes que descaradament mostraven, ressaltant en lo fondo blau, ses geperudes esquenes.

Ella extengué la vista per tot lo seu voltant y va veure milers d'ulls que ab espuroadora mirada descubrian sa criminal acció; cent figures diferents aparegueren en sa rodalia, les unes plorant a doll amarch, altres ab una riota salvatge y altres ab cares farrenyes y amenassadores.

Y aclucáls ulls un moment per probar en va si's desvaneixian aquelles ombres fatídiques que la torturavan; més, enloch de desaparèixer, se multiplicavan, fins que, retuda y aclaparada, als sa vista enlaire y va semblarli veure a la lluna esclafint una riallada, burlantse de sa cobardia, y, sens esma ja de lo que feya, va comensar a desfer lo farsell que portava, sortint de sos replechs un ros infantó que ab son sumicor tendroy va enternir lo cor empedreit d'aquella desgraciada; y va restar un moment inmòvil contemplant l'ignoscent nen que movia sos brasses y ses cametes com demanant una abraçada y un petó de mare... y fins va semblarli que aquelles pedres dures de son voltant exhalavan un sospir de terrible angoixa... Més va pensar en lo pervenir de sa filla y d'ella mateixa, malmès per un imprudent desitj quals resultats calia soterrar per no caure en una terrible vergonya que's perdria per sempre. Y una forta alenada de crueltat ofegá aquella instintiva tendresa y caritat, y, agafantlo de nou, va donar una darrera ullada per convènces de que no era vista y desferse d'una vegada d'aquella vida que's duria a la misèria.

Decidida ja, anava a estrènyer lo coll de la candorosa criatura quan un crit esgarriós sortit de la salzedada li feu deixar de sobte a la pobra víctima.—Donèumel, liadre, que es meu!—va sentir dir a una veu enrogallada que sortia d'aquella ombra, y aixecantse furiosa, desconeixentla del tot, al sentir aqueix crit estrany, correuq adeferada, perseguida per aquelles figures misterioses que volian subjectarla, veientseles acostar cada vegada més, trobantse ja sota ses urpes que li descarnaven los ossos, sentintse'l còs amarat de sanch y masegat terriblement per grapes descomunals. y aixís en sa boja carrera, ab l'esglay al cervell, correuq desenfrenada fins que, extenuada per la fatiga, vá caure rendida, perduts los sentits y'l coneixement.

En tant la jove mare recullí pressurosa al seu fillet que apretá contra son pit, retornantli'l calor que li mancava, y quan la somnienta aubada aparegué en l'horitzó y la terra desveïllada sospirava anhelosa's primers raigs del sol que feriren la mansa corrent del riu sorprengueren en ses riberes en amorós idili a la mare y al noy abraçats tendrament, confonentse ses llàgrimes, y la mare embadalida, trobantlo més hermós y més digne que tots los altres fills de la terra, se'l menjava a pe'tons, volent infiltrar en son cosset tota la seva ànima y tota la seva vida pera que éll, fresca flor de les riberes, visqués plé d'ufana allà hont se marcien les somnidores violetes.

MANEL SERRA Y MORET

Les vetlles a l'Atenèu

Ha sigut una hermosa pensada la que ha tingut lo Concell Directiu de l'Atenèu de Tarragona al portarnos una ben acceptable companyia d'òpera italiana que'ns proporcioní'l plaer d'escoltar y fruit bella música tots los diumenges y dies de festa. Los socis de l'esmentada entitat y'l públich en general, omplint de gom a gom l'eleгантíssim Teatre de la Rambla Vella, demostren ben clarament la seva més completa aprovació.

Perquè,—s'ha de dir tot:—fins ara, no havia sigut possible portar aquí una companyia regular, sense augmentar de tal manera'l preu de les localitats que's privava a molta gent d'anar al Teatre. Avuy, no, sense que n'hagui esment la part artística, totes les families, per modesta que sia llur posició poden gaudir d'un espectacle que tant contribueix a la educació del sentiment.

Diumenge passat, donchs, debutá la companyia dirigida pel distingit Mestre D. Esteve Puig. L'òpera de Donizetti «Lucrezia Borgia», no representada de feya molts anys, sigué l'escolida pera la presentació dels artistes, y pot dirse que othom ne quedá satisfet de l'execució.

Lo tenor senyor Amiel, jove encara, feu gala de sa hermosa y ben timbrada veu. Les tiples senyoreta Perrin y senyora Chiver nos demostraren esser apreciables cantants y tenir gran coneixement de l'escena. Lo baix senyor Gasperini, inseguir al principi's possessió després de son paper y lográ entusiastes aplaudiments. Lo mestre senyor Puig, dirigi l'orquestra y chors ab forsa seguretat.

Hem de fer esment, d'una manera especial, del chor d'homes constituït per entusiastes y apreciables joves de la distingida societat «L'Alba» de Reus. Cantaren ab molta precisió, éssent objecte al primer acte d'una ovació ben merescuda. Als molts aplausos y felicitacions que reberen de bon grat hi afegim los nostres.

També produí magnífich efecte l'hermós Himne de la grandiosa òpera catalana del Mtre. Morera «Bruniselda». Lo tenor Sr. Amiel s'hi lluí de debò, éssent coronades les calentes estrofes de la patriòtica cansó ab grans aplaudiments que'l distingit artista no pogué calmar repetintla, per lo qual obsequiá al públich ab nn bellíssim fragment de «Bohème».

Demá, diumenge, a la tarde's repetirà «Lucrezia Borgia» y a la nit se cantarà «Lucia» obra predilecta dels tarragonins, en la qual debutarán la tiple lleugera senyoreta Canals, lo tenor Sr. Cantarell y'l Baríton Sr. Delor.

Nostre més fervent aplaudiment al Concell Directiu de l'Atenèu de Tarragona qui tan s'esforça pera contribuir a la cultura de nostra ciutat.

NOVES

Lo passat diumenge celebrá sa Junta general ordinaria l'Associació Catalanista de Tarragona y sa Comarca, en la qual seguint la costum establerta y després de fer constar la satisfacció de la societat y'l seu agraiement en vers los que durant los dos darrers anys dan exercit los càrrechs de la Junta Directiva, se renová aquesta totalment, éssent elegits per unanimitat los senyors següents:

President, D. Francisco Yxart; Vis-president, D. Francesch Romeu; Bibliotecari, D. Lluís Panadés; Tresorer, D. Francesch Rosich; Comptador D. Joan Ripoll; Secretari, D. Faust Carbó; Vis-secretari, don Joseph Bonet.

Se nomenaren distintes comissions pera ajudar los treballs de la Directiva, una d'elles d'acció política y s'aixecá la sessió, a la que hi concorregueren bon nombre de socis, en mitj del major entusiasme y vera germanor.

L'indignitat comesa pels lerrouxistes de Barcelona, per desidia o complicitat de les autoritats, a la sortida del miting organistat pera protestar de la llei d'associacions, ha repercutit en tota Catalunya, fent obrir los ulls a molta gent que s'empenyava en no veurehi.

Los trascendentals actes que está organissant la Comissió de Solidaritat Catalana, esperem que també serán secondats per tot arreu.

Es hora ja de que s'acabin les protestes y comensí'l període d'acció franca, valenta y decidida, única manera de que Catalunya assolíxi son govern y ab ell la tranquililitat y forsa que li es indispensable pera complir sa enlairada missió.

Sense distinció de partits y de creencies, tothom s'ha sentit trepitjat y ofès per la salvatjada dels enemics de la nostra terra. Es necessari, donchs, que la mateixa unanimitat se mostri al posarhi remey, perquè sinó continuarem con fins ara, essent juguina de les males arts del centralisme qual única preocupació ha sigut la de dividirnos pera vèncens.

Demá's publicarà'l primer nombre d'un setmanari carlí que portará per títol *La Reconquista*.

La nit passada, després d'uns quants dies de fortíssim temporal, de llevant, los nostres pagesos han tingut lo goig d'esser favorecuts pels bons efectes de la pluja. En aquest terme ha plogut molt y bé a l'igual que en tota la Comarca.

Los sembrats de secá que comensaven a patir haurán rebut una bona empenta.

Llibertats ja's senyors Rectó y Manau, han sigut empresonats lo senyor director de nostre confrare barceloní *El Poble Catalá* y'l del diari *La Tribuna*.

Lo primer dels esmentats diaris ha sigut llibertat mitjansant fiança personal.

Sentim com a propies les denúncies dels citats diaris y desitjem que'n surtin lo més bé possible.

La Tralla.—Lo propietari del setmanari nacionalista d'aquest nóm, ha enviat pera la seva publicació'l següent manifest adreçat «Al nostre poble»:

«La Redacció de *La Tralla*, tot entenent que les passions y les conveniencias de la política han exagerat extraordinariament la vera significació de l'article «Era castellana!», no pretenen per això sincerarme de l'erro comès pel periòdich, ratificantse en lo criteri nacionalista en que sempre s'ha inspirat y esperant li sia regoneguda la bona fè y bons intents que sempre l'han guiada, ha acordat—després de pensarho serenament y pera donar probes de llealtat catalana y d'honradesa nacionalista—fer al nostre poble les següents manifestacions:

1.ª Per respecte y consideració a la dona sia d'hont se vulga, per agraiement y atenció a les escriptores que honraren les planes del nostre periòdich, y pera cumplir ab los devers de nostra conciencia y moguts pels nostres sentiments de dignitat, donem per no publicat l'article «Era castellana!» y afirmem que'l nostre periòdich en cap ocasió ha sigut inspirat per sentiments condemnable.

y 2.ª Pel gran amor que tenim a Catalunya, perquè volèm que a ne'l nostre Nacionalisme no hi hagi cap situació violenta que'l pugui perjudicar, y després d'haverho consultat hont creyem que'l consell es desapassionat y just, havem decidit que *La Tralla* no's publiqui més, no dolguentnos aquest sacrifici que oferim ab goig a la consecució dels nostres ideals.

Portantnos així, y sense retreure mèrits contrats ni greus tribulacions passades, que es com entenem que s'han de conduir los catalans nacionalistes, esperem dels bons fills de Catalunya l'aprovació y aplaudiment que les campanyes de *La Tralla* los hi han merescut sempre.—*La Redacció.*»

Estimem que'l sacrifici que s'ha imposat *La Tralla*, es superior, molt superior a la falta comesa. Però no deixarà això d'èsser un nou argument d'honradesa y delicadesa periodística que podrèm tirar en cara als qui continuament nos bescanten.

Y en aquest sentit, y sense oblidar may les nobilíssimes campanyes de *La Tralla* y'l bé que ha fet a la nostra causa, es ben bé d'aplaudir la decisió de la Redacció del confrare.

A petició de moltíssimes persones que no pogueren trobar localitats lo passat diumenge, demá a la tarde's donará en lo Teatre Principal (Atenèu de Tarragona) una segona audició de l'hermosa òpera «Lucrezia Borgia», y en l'intermedi del segon al tercer acte'l tenor Sr. Amiel cantarà'l preciós Himne de «Bruniselda» la grandiosa òpera, catalana del Mtre. D. Enrich Morera.

A la nit, ab la preciosa òpera «Lucia», debutarán la tiple lleugera Srta. Casals, qui vé precedida de gran fama, lo tenor Sr. Cantarell y'l baríton Sr. Delor, de quals artistes també tenim inmillorables antecedents.

Lo Sr. Delor, en un dels intermedis, cantarà la preciosa cansó catalana dels Srs. Fontova y Bertrán «Seré papallona» y'l Sr. Cantarell, al final de «Lucia» donará una audició del celebrat *Raconto de Lohengrin*.

Esperem veure demá al Teatre, tanta o més concurrència que'l diumenge passat.

Segóns llegim en los diaris de Barcelona lo governador que li há tocat a n'aquesta provincia, ab motiu del cambi de política, es lo Sr. Garcia Alix, germá de l'exministre del mateix nom.

Dintre la gravetat del seu estat, ha experimentat una notable mellora'l respectable pare de nostre benvolgut amic Mossèn Jaume Bofarull.

No cal dir que ho celebrèm y que desitjem que la mellora's refermi fins a la completa curació del malalt.

Se troba bastant mellorada la distingida esposa de nostre benvolgut amic don Emili Sabater, que d'algun temps sofria una seria enfermetat.

Molt nos plau la mellora y desitjem a la malalta una prompte y total curació.

Dintre breu temps veurá la llum en aquesta ciutat un setmanari portaveu del partit federal tarragoní.

Aquest periòdich estarà redactat en catalá y'ns consta que hi col·laborarán los mellors escriptors autonomistes de Catalunya.

Nos plau que'l nou confrare estigui escrit en nostra llengua.

Tornem a tenir al Sr. Maura al poder. Diu que la qüestió que més lo preocupa al pujar altre vegada's graons de la presidencia del Govern, es la qüestió catalana.

Ja sabem lo que això vol dir, tenint en compte l'història d'aquest home funest y'l disgust ab que vegé la constitució de la Solidaritat Catalana. Lo menys que se'ns prepara es una nova lley de jurisdiccions a favor dels governadors civils, delegats d'hisenda o qualsevol altre classe de funcionaris.

De totes maneres, per endevant li agraim la propaganda que ab llurs desacerts y etzegallades farà en favor de la nostra anyorada autonomia.

Havem tingut ocasió de veurer com se fa la poda dels arbres de la rambla y tal com se porta a terme, més aviat sembla que preparin lleyana pera la llar.

Ni ha alguns que semblan talment parallamps, y no pas arbres.

La Comissió executiva del Congrés Internacional de la llengua catalana, ha remès ja als congressistes la nota de les conclusions adoptades pera llur definitiva votació.

ESPECTACLES

TEATRE PRINCIPAL

Atenèu de Tarragona

Funcions pera demá diumenge

TARDE.—L'òpera «Lucrezia Borgia», cantant lo Sr. Amiel en l'intermedi del segon al tercer acte l'himne de «Bruniselda».

NIT.—«Lucia di Lammermoor», cantant lo Sr. Delor, en l'intermedi del tercer al quart acte la cansó «Seré papallona» y'l Sr. Cantarell cantarà'l racontó de «Lohengrin» al final de «Lucia».

TIP. DE FRANCESCH SUGRAÑES, COMTE DE RIUS, 9

Emulsió NADAL Mellor que Scott y similars: Unica ab 80 per 100 oli bacallá tot assimilable. Usant oli sol, se tolera mal y perd vies intestinals. Reconstituent nens, adults, vells; consunció, convalecencies, clorosis, embarás, lactancia, tos, tisis, escrófuls, raquitismes, anèmia. Certifican eminents doctors Colègis Metges y Farmacèutichs.

MEDALLA DE PLATA

Xarop Hipofosfats NADAL Tònic reconstituent, estimulant. Hipofosfats cal, estricnina, ferro, manganés, quinina, sosa, cuasina, neurostina (tósforo orgánich), formiat sosa.—Anèmia cerebral, enfermetats medulars, astenia muscular; activa digestia, deté caducitat orgánica.

MEDALLA DE PLATA

Glimina NADAL Antidiabètic infalible de «Limas de mar». Demanèu literatura.

Major, 14.—TARRAGONA

Senyors Propietaris

Si desitjèu planter d'ametlers empeltats ja, de les mellors classes y de prèus molt econòmichs procedents de la provincia de Lleyda, dirigiu-se al Sr. Joseph Illa, Comte de Rius, n.º 11, 1.ª

Tallers d'Arts Sumptuaries

FRANCISCO CASANOVAS

SUCCESSOR DE FÉLIX RIBAS

Carretera de Castelló.—TARRAGONA

Se construeix ab perfecció tot lo referent a Arts sumptuaries.

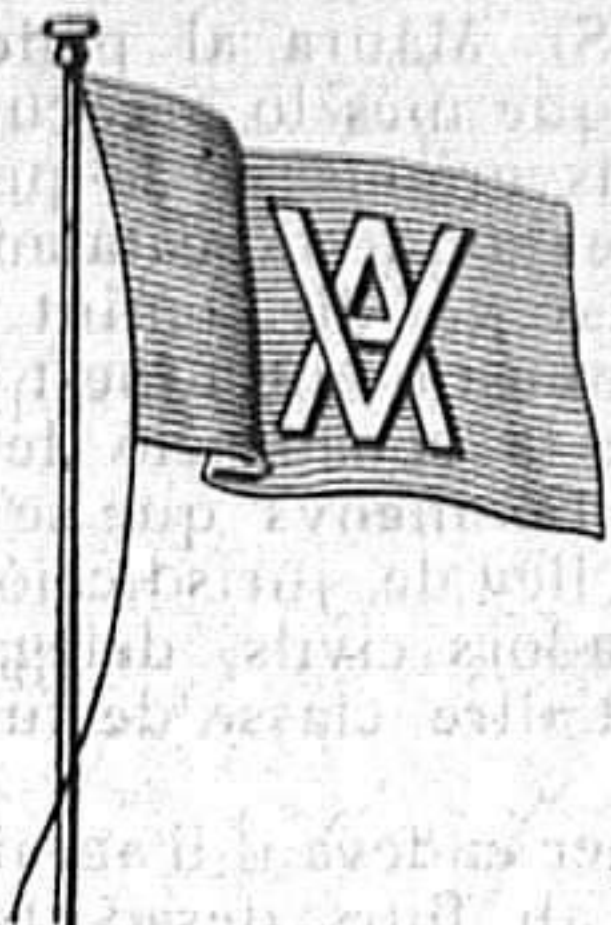
Projectes y presuposts detallats de les obres que ho requereixin.

Donya Carme Figuerola VIUDA DE PERPIÑA

ESPECIALISTA EN PARTS

Ex-alumna de l'Hospital de Santa Creu, de Barcelona, ab dos anys de practica en dit benèfich establiment, ofereix sos serveys.

Rambla de Sant Joan, 56, entressol

LÍNIA REGULAR DE GRANS VAPORS

IBARRA Y C.^A S. en C.

SEVILLA

Pera Valencia, Alacant, Cartagena, Almeria, Málaga, Cádiz, Sevilla, Huelva, Vigo, Villagarcia, Carril, Coruña, Ferrol, Gijón, Santander, Bilbao, Sant Sebastiá, Pasajes, Bayonne, Burdeos y Nantes.

Servey rápit eventual pera'l Nort d'Espanya, ab escala en los ports de Valencia, Alacant, Málaga, Cádiz, Sevilla, Vigo, Coruña y Santander.

S'expedeixen coneixements directes pera Ayamonte, ab trasbord en Huelva als vapors **La Activa**.

S'admet càrrega y passatgers a preus reduits.

Sortirà d'aquest port lo próxim dijous lo magnífich vapor espanyol

CABO TORTOSA

de 1.230 tonelades, admetent càrrega y passatgers pera'ls ports nomenats.

Son consignatari **D. MARIAN PERES.**

NEURASTENIES

clorosis,

debilitat general,

anemia

se curen radicalment ab l'ús del

NEUROSTEÓGENO SUGRAÑES

EN TOTES LES FARMACIES

Sastrería y Camisería d'en

VICENS BRELL

NOVETATS de la temporada d'hivern en Sastreria, Camiseria y Corbateria.

DEPÓSIT d'ornaments relligiosos dels **Fills de Miquel Gusí**, de Barcelona.

DEPÓSIT de l'acreditada sombreria de la casa **L. Trinchet**. Especialitat en los de teula y copa.

Se confeccionen tota mena de trajos y pessas pera senyors eclesiástichs.

Comte de Rius, 23 y Rambla de Sant Joan, 57

DR. SASTRE Y MARQUÉS

HOSPITAL, 109.—BARCELONA

Pastilles calmants de la tos del Dr. Sastre y Marqués.

Vi d'ostres del Dr. Sastre y Marqués, lo mellor dels tònichs.

Sucre vermifruich del Dr. Sastre y Marqués, preciós remey pera espulsar los cuchs.

Essencia febrífuga del Dr. Sastre y Marqués, contra tota classe de febres.

Denticina del Dr. Sastre y Marqués, és la salvació segura dels nens en tots los accidents perillosos de la dentició.

Conservador de la boca del Dr. Sastre y Marqués. Ab aquest preciós remey s'eviten totes sas malalties.

Pera tenyir lo cabell no hi ha res com la tintura del Dr. Sastre y Marqués.

Casa especial en Axarops medicinals dosificats

AYGUA NAF SERRA

EXCELSER

En Llanas ven uns paraigüas de semi-seda y cutó, de color inalterable y teixit tantíssim bó, que resisteix tota proba al devall d'un canaló. Además, també té uns vanos ab pintats tan rebóns, que ni *Rafel* ni *Murillo* los podrian fer melló, apropiat per regalós; causan gran admiració. Trobaran també sombrillas y un gran assortit de bastóns, parassols de totas menas que són molt barato y bons. Mellor dit: no hi ha cap casa en tan bonas condicions.

26.—Comte de Rius, 26.—TARRAGONA

Lo Camp de Tarragona

SETMANARI CATALANISTA

Redacció: Carrer Méndez Núñez 6, baixos. Administració: Rambla de St. Joan, 39. Llibreria y Centre de suscripcions de D. Sadurní Ginesta.

Preus de suscripció

Tarragona, trimestre.....	1'50 pta.
Fora.....	1'50 »
Extranjer.....	2'0 »
Número d'avy.....	0'15 »

De venda en lo local de l'Associació Catalanista, carrer de Méndez Núñez, 6 y en la esmentada Llibreria.

Anuncis a preus reduits

Serveys de la Companyia Trasatlántica

Linia de Cuba y Méxich.—Lo día 17 de Janer sortirà de Bilbao, lo 20 de Santander y'l 21 de Coruña lo vapor

REINA M.ª CRISTINA

directament pera Habana y Veracruz. Admet passatge y càrrega pera Costafirme y Pacífich ab trasbord a Habana al vapor de la linia de Venezuela-Colombia. Combinacions pera'l litoral de Cuba y Isla de Santo Domingo.

Linia de Nova-York, Cuba y Méxich.—Lo día 26 de Janer sortirà de Barcelona, l' 28 de Málaga y'l 30 de Cádiz, lo vapor

ANTONIO LOPEZ

directament pera Nova York, Habana y Veracruz Combinacions pera distints punts dels Estats Units, litorals de Cuba y Isla de Santo Domingo. També admet passatge pera Puerto Plata ab trasbord a Habana.

Linia de Venezuela-Colombia.—Lo día 2 de febrer sortirà de Barcelona, lo 13 de Málaga y'l 15 de Cádiz, lo vapor

MONTSERRAT

directament pera Las Palmas, Santa Cruz de Tenerife, Santa Cruz de la Palma, Puerto Rico, Habana, Puerto Limón, Colón, d'ahont surten lo 12 de cada mes pera Sabanilla, Curaçao, Puerto Cabello y La Guayra, admetent passatge y càrrega pera Veracruz ab trasbord a Habana. Combina pel ferrocarril de Panamá ab las companyias de navegació del Pacífic, pera quals ports admet passatge y càrrega ab bitllets y coneixements directes. Combinació pera'l litoral de Cuba y Puerto Rico. S'admet passatge p-ra Puerto Plata ab trasbord a Puerto Rico y pera Santo Domingo y San Pedro de Macoris y ab trasbord a Habana. També carrega pera Maracaibo, Coro, Carupano y Camaná ab trasbord a Puerto Cabello y pera Trinitat, ab trasbord a Curaçao.

Linia de Filipinas.—Lo día 2 de febrer sortirà de Barcelona, havent fet las escalas intermitjas, lo vapor

ISLA DE PANAY

directament pera Génova, Port-Said, Suez, Colombo, Singaporé y Manila, servint per trasbord los ports de la costa Oriental d'Àfrica, de l'India, Java, Sumatra, China, Japó y Australia.

Linia de Buenos Aires.—Lo día 3 de febrer sortirà de Barcelona, lo 5 de Málaga y'l 7 de Cádiz, lo vapor

LEON XIII

directament pera Santa Cruz de Tenerife, Montevideo y Buenos Aires.

Linia de Canarias.—Lo 17 de cada mes sortirà de Barcelona, l' 18 de Valencia, lo 19 de Alacant y'l 22 de Cádiz, lo vapor

M. L. VILLAVERDE

directament pera Tánger, Casablanca, Mazagán, Las Palmas, Santa Cruz de Tenerife y Santa Cruz de la Palma, retornant a Santa Cruz de Tenerife pera empendrer lo viatge de retorn, fent las escalas de Las Palmas, Cádiz, Alacant, Valencia y Barcelona.

Linia de Fernando Poo.—Lo día 25 de Janer sortirà de Barcelona y'l 30 de Cádiz, lo vapor

SAN FRANCISCO

pera Fernando Poo, ab escalas a Casablanca Mazagán y altres ports de la costa Occidental, d'Àfrica y Golf de Guinea.

Linia de Tanger.—Sortidas de Cádiz: dimarts, dimecres y divendres. Sortidas de Tanger: dimars, dijous y dissabtes.

Aquests vapors admeten càrrega en las condicions més favorables y passatgers, a quins la Companyia dona allotjament molt còmode y tracte esmerat, com la acreditat en son dilatat servey. Rebaixas a families. Preus convencionals pera camarots de luxo. Rebaixas pera passatgers d'anada y tornada. També s'admet càrrega y s'expenen passatges pera tots los ports del món servits per líneas regulars. La empresa pot assegurar las mercaderias que s'embarquin en los seus vapors.

AVIS IMPORTANT.—Rebaixa en los nòlits d'exportació.—La Companyia fa rebaixas de 30 per 100 en los nòlits de determinats articles, ab arreglò a lo establert en la R. O. del Ministeri d'Agricultura, Industria y Comers y Obras Pùblicas de 14 Abril de 1904, publicadas a la Gaceta del día 22 del mateix mes.

Serveys comercials.—La secció que d'aquests serveys té establerta la Companyia, s'encarrega de treballar a Ultramar los Mostruaris que li siguin entregats y de la collocació dels articles, qual venda, com ensaig, desitgin fer los Exportadors.

Pera més informes dirigirse a son agent

D. EMILI BORRÁS

Aquesta triple aigua de flors de taronger, de perfumada y deliciosa aroma està elaborada ab la folla tendre, fresca y escullida del taronger agre y's vend en botellas de 1/4 de litre al preu d'una pesseta. A l'engrós importants descomptes. Farmacia y laboratori de A. Serra.—Reus A la menuda: Farmacia del Centre.—Tarragona.—Demandar AYGUA NAF SERRA